

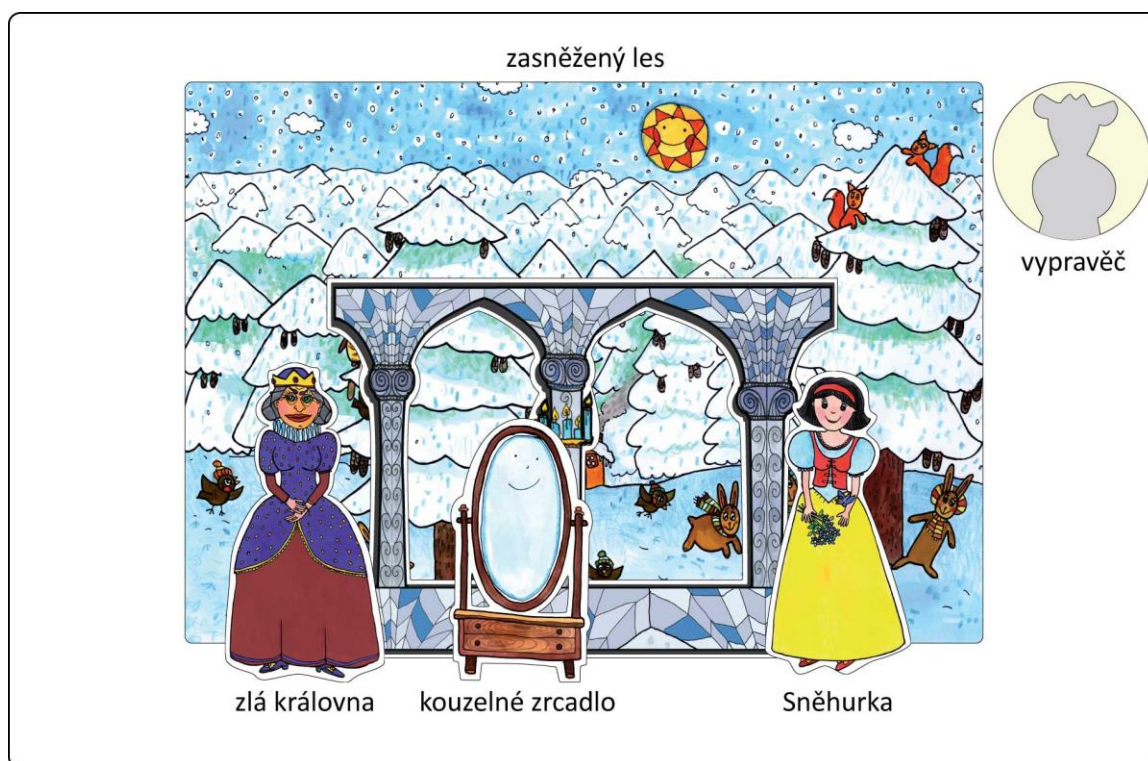
SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

SCÉNÁŘ PRO LOUTKOVÉ DIVADLO

1. OBRAZ

Připravte si loutky a kulisy podle obrázku.

(kulisa Zasněžený les, v popředí přídatná kulisa Síň s oblouky a Kouzelné zrcadlo)

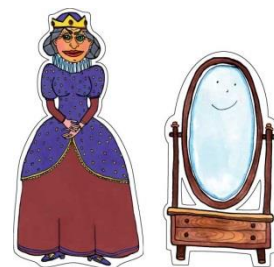
Vypravěč: Dobrý den, děti. Dnes vám budu vyprávět pohádku o krásné Sněhurce a zlé královně. Před mnoha a mnoha lety, za sedmero horami a sedmero lesy, v jednom malém království, žila hodná královna a král. Jednou v zimě se královně narodila dceruška. Malá princeznička byla překrásná. Měla černé vlásky a tvářičky bílé jako sníh. Dali jí jméno Sněhurka. Její maminka však brzy zemřela a král se znovu oženil. Nová královna byla krásná, ale pyšná a zlá. Sněhurku neměla ráda. Stále se dívala do svého kouzelného zrcadla a ptala se ho, kdo je na světě nejkrásnější.

(Královna přichází.)

Královna: Nemám ráda, když na mě lidé dlouze hledí. Mám pocit, že čtou mé myšlenky. Nemám ráda Sněhurku. Je krásná jak bělostný sníh, jako bílý den. Já mám raději noc. A ze všeho nejvíc miluji královskou moc. Proto jsem si vzala krále. Jsem krásná a mocná královna, ze všech nejmocnější a nejkrásnější. Nejrady si povídám s mým kouzelným zrcadlem. Vždy mi potvrdí, že jsem nejkrásnější. Raději se ho na to znovu zeptám.

Královna: Řekni mi, zrcadlo mé nejmilejší, kdo je v zemi zdejší, kdo je nejkrásnější?
Zrcadlo: V zemi zdejší jsi ty, má královno, ta nejkrásnější.
Královna: Ty mé kouzelné zrcadlo. Vždy mi povíš, co chci slyšet. Samozřejmě, že jsem nejkrásnější. Ráda to poslouchám. Zítra se tě zase zeptám.

*(Královna odchází.)
(Přichází Sněhurka.)*

Sněhurka: Není tu někde královna?
(rozhlíží se)

Není, to je dobře. Trochu se jí bojím, je hrozně divná. Nikdy se nesměje, jen se na sebe dívá do zrcadla. Někdy si myslím, že s tím zrcadlem i mluvím.

(Sněhurka jde k zrcadlu.)

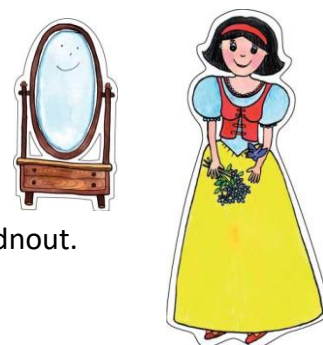
Sněhurka: Tak ty jsi královnino zrcadlo. Ahoj, zrcadlo, jak se máš?

(Vrací se královna.)

Královna: Co tu děláš! Nech mé zrcadlo na pokoji! Nemáš co na práci?

Sněhurka: Jen jsem šla kolem a chtěla jsem si vaše krásné zrcadlo prohlédnout.

Královna: Mé zrcadlo si prohlížet nebudeš. Klid' se mi z očí. Zmiz!

(Sněhurka odchází.)

Královna: Sněhurka je den ode dne krásnější. Budu se jí muset zbavit. Zrcadlo, co si o tom myslíš?

Zrcadlo: Na tuto otázku neumím odpovědět.

Královna: Když neumíš, tak neumíš. Ale stejně mi pověz, kdo je v zemi zdejší, kdo je nejkrásnější?

Zrcadlo: Samozřejmě, že ty, má královno. Ty jsi v zemi zdejší, ty jsi ta nejkrásnější.

Královna: Co Sněhurka, co si o ní myslíš?

Zrcadlo: Sněhurka je ještě dítě. A v zemi zdejší, ty jsi ta nejkrásnější.

Královna: Tahle odpověď se mi nikdy neomrzí. Zítra se tě zase přijdu zeptat.

(Královna odchází.)

Vypravěč: Uplynulo několik let. Královna se každý den ptala svého zrcadla a zrcadlo jí stále stejně odpovídalo. Až do jednoho zimního dne. Sněhurka právě slavila své šestnácté narozeniny.

(Přichází královna.)

Královna: Zrcadlo, dnes je chladný den. Zima, šero, mráz a sníh. Potěš mě, zrcadlo, a řekni, kdo je v zemi zdejší, kdo je nejkrásnější?

Zrcadlo: Má královno, jsi velice krásná.

Královna: Co říkáš, hloupé zrcadlo? Víím, že jsem krásná. Chci slyšet, jestli jsem ta nejkrásnější.

Zrcadlo: Má královno, jsi velice krásná, ale v zemi zdejší, od dnešního dne, Sněhurka je ta nejkrásnější.

Královna: *(křičí)*

Ty zrádné zrcadlo, to nemůže být pravda! Já jsem ta nejkrásnější. Lžeš!

Zrcadlo: Jsem kouzelné zrcadlo. Nelžu. Nejkrásnější je Sněhurka. Dnes dospěla a stala se nejkrásnější ženou tohoto království.

(Královna kopne do zrcadla. Zrcadlo upadne.)

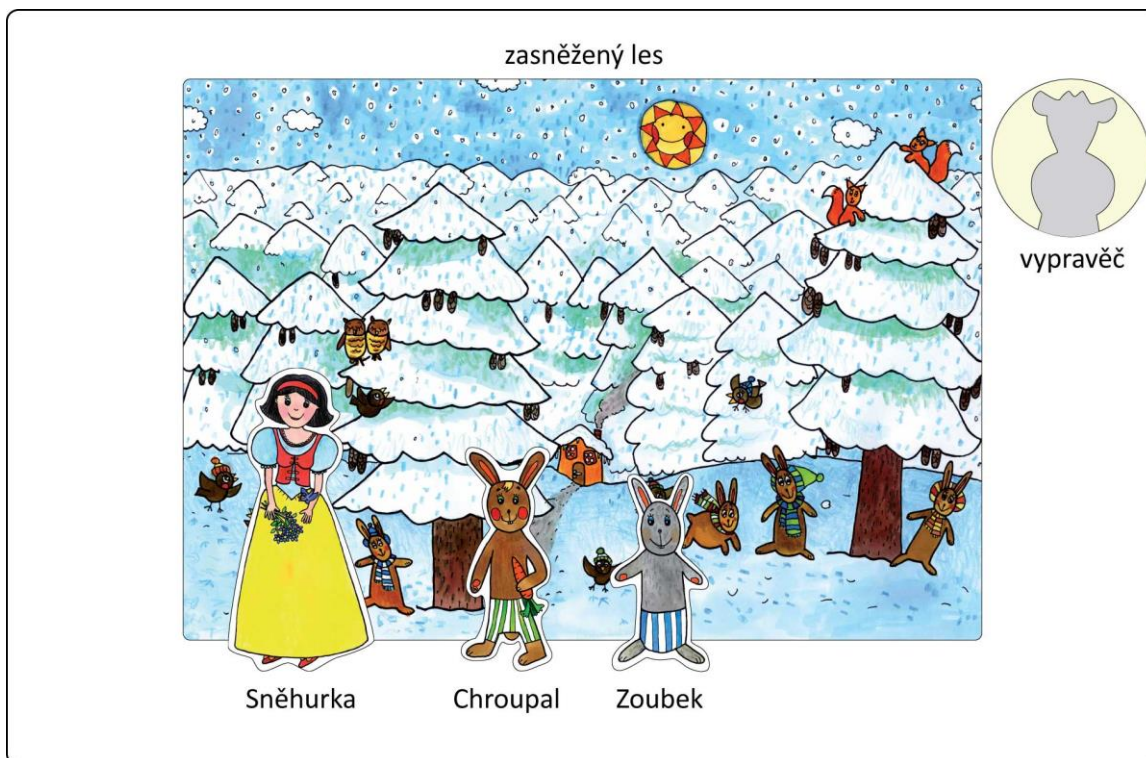
Královna: Zrada! Zrada! Zrcadlo mě zradilo, Sněhurka mě zradila! S tím se nesmírím. Zbavím se jí. Řeknu královskému lovcímu, aby ji odvedl do hlubokých lesů, přivázal ke stromu a nechal ji tam. Ať ji divoká zvěř roztrhá! Potom budu ve zdejší zemi jen já ta nejkrásnější!

(Královna odchází.)

Vypravěč: Z těžkým srdcem odešel královský lovcí vykonat královnin rozkaz. Vzal Sněhurku do hlubokých lesů, kde ji měl přivázat ke stromu, jak královna poručila. Bylo mu však jasné, že pokud tak učiní, Sněhurka přivázaná ke stromu během chvilky zmrzne. Byl velký mráz. Jezera, řeky i potoky zamrzly. Královský lovcí se nad Sněhurkou slitoval a nepřivázal ji. Nechal ji v lese a vrátil se na zámek. Královna už na něj čekala a okamžitě si ho zavolala. Když slyšela, že rozkaz splnil, spokojeně odkráčela do svých komnat. Předtím však královskému lovcímu pohrozila, že pokud o tom někdy promluví, nechá mu setnout hlavu.

2. OBRAZ

Připravte si loutky a kulisy podle obrázku.

(Přichází Sněhurka.)

Sněhurka: Brrr, je mi strašná zima. Musím najít cestu z lesa ven a dostat se k lidem, jinak tu zmrznu. Ale jsem tak unavená a chce se mi spát ... možná si chvilku odpočinu a potom půjdu dál ...

(Sněhurka si lehne.)

(Přicházejí dva zajíci, Zoubek a Chroupal s mrkvičkou.)

Chroupal: Ty, Zoubku, dneska je taková zima, že mám od mrazu ztuhlý celý kožíšek.

Zoubek: To mi povídej, Chroupale. Ještě že máme huňaté kožíšky a vykrmená břívška. Bez vykrmeného břívška bychom takovou zimu nepřečkali. Podívej se na můj čumáček. Jakoby se mi na něm udělal rampouch.

Chroupal: Já mám zase rampouch z mrkvičky. Chutná jako mrkvová zmrzlina. Chceš ochutnat?

Zoubek: Brrrrrr, taková zima a ty si klidně chroupáš zmrzlou mrkev.

Chroupal: Mně to nevadí. Čím větší zima, tím víc chroupám. Čím víc chroupám, tím mám větší břívško. A čím mám větší břívško, tím je mi tepleji.

Zoubek: Hm, mně se zdá, že moc mudruješ.

Chroupal: Náhodou, to je zaječí moudro.

Zoubek: To není žádné zaječí moudro. Já znám zaječí moudro.

Chroupal: Tak mi ho pověz.

Zoubek: Moc vlků, zajícova smrt.

Chroupal: Je to jinak. Řekl jsi to špatně.

Zoubek: A jak?

Chroupal: Moc psů, zajícova smrt.

Zoubek: Ale ne, psi tam nejsou. Už jsi někdy viděl u nás v lese psa? Tady jsou přece jenom vlci.

(Zoubek si všimne Sněhurky.)

Zoubek: Hele, Chroupale, podívej! Tady někdo leží. Nějaký člověk. Hezký člověk.

Chroupal: Má pušku?

Zoubek: Nemá. Je to nějaká dívěnka a moc krásná.

Chroupal: Na dívěnku je už velká, to bude spíš slečna. Copak tu asi dělá a proč tu spí?

Zoubek: Nesmí spát, to zmrzne. Nemá kožíšek, který by ji zahřál. Musíme ji probudit.

Chroupal: Zkus do ní šťouchnout packou. Třeba to pomůže.

(Zoubek šťouchá packou.)

Chroupal: Šťouchni ještě jednou, víc.

Zoubek: Ani se nepohnula. Teď ty, píchni ji třeba tou mrkví.

Chroupal: Blázníš? Ještě jí ublížím. Vidíš, je celá promrzlá.

Zoubek: A jak jí chceš vzbudit?

Chroupal: Zeptáme se sovy. Táhle sedí dvě na stromě. Sovy jsou prý chytré.

Zoubek: Tak já na ně zavolám. Haló, sovy, slyšíte mě? Poradte nám, jak máme probudit tu holčičku.

Sova: Hůůůůů! Hůůůůů!

Zoubek: To je všechno? Víc nám neřeknete?

Sova: Zkuste jí zahoukat do ouška. Hůůůůů! Hůůůůů!

Zoubek: Hele, Chroupale, slyšíš to. Jdi a zahoukej.

Chroupal: Proč já? Nejsem žádná sova. Houkej ty! Ty ses ptal.

Zoubek: Já klidně zahoukám. Huhuhuhůůů! Vstávej, tady nemůžeš ležet! Huhuhůůů! Zmrzneš!
(čekají)

Chroupal: Zdá se mi, že mrkla. A pohnula se.

(Sněhurka se zvedá.)

Sněhurka: Kde to jsem a co tu dělám?

Zoubek: My nevíme, co tu děláš. Ale víme, že kdybychom tě nevzbudili, tak bys tu zmrzla.

Sněhurka: Vy jste krásní zajíčci. Mně se zdálo, že houkáte jako sovy.

Chroustal: A nám se zase zdálo, že už tě neprobudíme. Jak se jmenuješ?

Sněhurka: Sněhurka. Zlá královna mě sem poslala s lovcem a ten mě tu nechal. Nemám se kam vrátit a je mi strašná zima.

Zoubek: Neboj se, my ti pomůžeme. Pojd' s námi. Zavedeme tě do chaloupky, tam se zahřeješ.

Sněhurka: Kde je ta chaloupka?

Chroustal: Támhle mezi stromy, zapadaná sněhem. Pojd' už, Sněhurko, ať jsi v teple. Jinak budeš z té zimy nemocná.

Sněhurka: Jak vám mám poděkovat, zajíčci? Zachránili jste mi život.

Zoubek: To my rádi, Sněhurko.

Sněhurka: Vy jste hodní zajíčci. Jsem vám tak vděčná.

(Všichni odchází.)

3. OBRAZ

Připravte si loutky a kulisy podle obrázku.

Vypravěč: Zajíčci Sněhurku zachránili před umrznutím. Dovedli ji k chaloupce, rozloučili se s ní a utíkali zase zpátky do lesa. Sněhurka zaklepala na dveře, ale nikdo jí neodpověděl. Vešla dovnitř, ale v chaloupce nikdo nebyl.

(Přichází Sněhurka.)

Sněhurka: Dobrý den, je někdo doma?

(rozhlíží se)

Jéé! To je snad pokojíček pro panenky!

Proč je tu ten nízký stůl a sedm malých židliček? Na stole sedm malých talířků a sedm malých hrnečků. Sedm postýlek. Proč je všechno tak maličké?

Já mám takový hlad. Ochutnám z každého talířku, snad se nikdo nebude zlobit.

(Sněhurka jde postupně od jednoho talířku ke druhému.)

Z prvního talířku, mňam. Z druhého talířku, také mňam. A ze všech ostatních talířků, jedno veliké mňam!

(chvilku čeká)

Mám žízeň. Trošku se z každého hrníčku napiju.

(Chodí od jednoho hrníčku ke druhému.)

Dobrý čaj, sladký, ze všech hrnečku, mňam mňam.

(Dívá se na postýlky.)

Jak se asi spí v těch postýlkách? Trošku je vyzkouším.

Jsem tak unavená ...

(Sněhurka si lehne a usne.)

Vypravěč: Není divu, že Sněhurka usnula, jako když ji do vody hodí. Spala tvrdě a vůbec neslyšela, když se rozléty dveře a do chaloupky vstoupilo sedm trpaslíků. Chaloupka byla totiž jejich.

(Přicházejí první dva trpaslíci, červený a zelený.)

Trpaslík 1: Dneska jsem z toho kopání utahaný, ale vyplatilo se. Kopal jsem a kopal jsem, a náhle přede mnou v zemi zasvítil rubín. Byl překrásně červený, červenal se jako zralá jahoda.

Trpaslík 2: Já měl dnes také štěstí. Našel jsem smaragd. Byl jasně zelený, jako ta veselá žabka, co nám v létě skákala u chaloupky.

Trpaslík 1: Já zase našel safír. Byl modrý, jako nebe v létě.

Trpaslík 2: A já dnes poprvé vykopal diamant.

Byl průzračný a zářil jak křišťálové zrcadlo.

(Přicházejí další dva trpaslíci.)

Trpaslík 3: Tak, pánové, za ten dnešní výkon bychom si zasloužili něco dobrého k večeři.

Trpaslík 4: A taky horký čaj. Venku mrzne, až praští.

(Přicházejí další dva trpaslíci.)

- Trpaslík 5: Jestlipak víte, kluci, co jsem našel dneska já? Představte si, celý den kopu a kopu, vozím hlínu a našel jsem jen uhlí. Z té dřiny mám hlad.
- Trpaslík 6: Já bych jedl i hřebíky. Jdeme se najíst, co říkáte.
- Trpaslík 5: Ještě počkej, pro jistotu nás přepočítám. Jedna, dva, tři, čtyři, pět. To jsem blázen. Je nás jen pět? To není možné.
- Trpaslík 6: Vždyť neumíš počítat. Zapomněl jsi na sebe.
- Trpaslík 5: Aha, já hlava děravá. Ale stejně je nás šest. Kde je poslední?

(Přichází poslední trpaslík, modrý)

- Trpaslíci: Nójó, nójó, modrý jako vždycky poslední. Už tady na tebe alespoň deset minut čekáme s večeří.
- Trpaslík 7: Tak se na mě, kamarádi nezlobte. Já za to nemůžu, jsem nejpomalejší.
- Trpaslík 6: Když jsme tu všichni, můžeme se najíst.
- Trpaslík 1: Jé, podívejte, někdo ochutnával z mého talířku.
- Trpaslík 2: Mně taky. Kdo jste mi ujedl z mé porce?
- Trpaslíci: Nám také někdo ujídal!

- Trpaslík 3: Mně někdo téměř vypil čaj.
- Trpaslíci: Nám také!

- Trpaslík 4: To mě zlobí. Jdu si lehnout.

(Trpaslík jde k postýlkám.)

Jejda, kamarádi, někdo mi zvalel moji postýlku.

- Trpaslík 7: V mé posteli spí něco velkého. Pomoc, je to obr!

- Trpaslík 1: To není obr, to je dívka. A je hezká. Nekřičte, ať ji neprobudíte. Podívejte, otevírá oči. Vždyť jsem vám říkal, abyste byli potichu.

(Sněhurka vstává.)

- Trpaslík 1: Kdo jsi a jak ses k nám dostala?

Sněhurka: Jsem Sněhurka, princezna ze zámku. Nezlobte se na mě. Zlá královna mě vyhnala a v lese jsem málem zmrzla. Zachránili mě zajíčci, Chroupal a Zoubek. Odvedli mě k vaší chaloupce a já měla strašný hlad. Moc vás prosím, nechte mě u sebe, budu vám pomáhat. Umím vařit, stlát postele a uklízet.

- Trpaslík 7: To bude bezva. Hospodyňku bychom potřebovali.

Sněhurka: Děkuji vám, trpaslíčci. Slibuji, že se mnou budete spokojeni.

(Všichni odchází.)

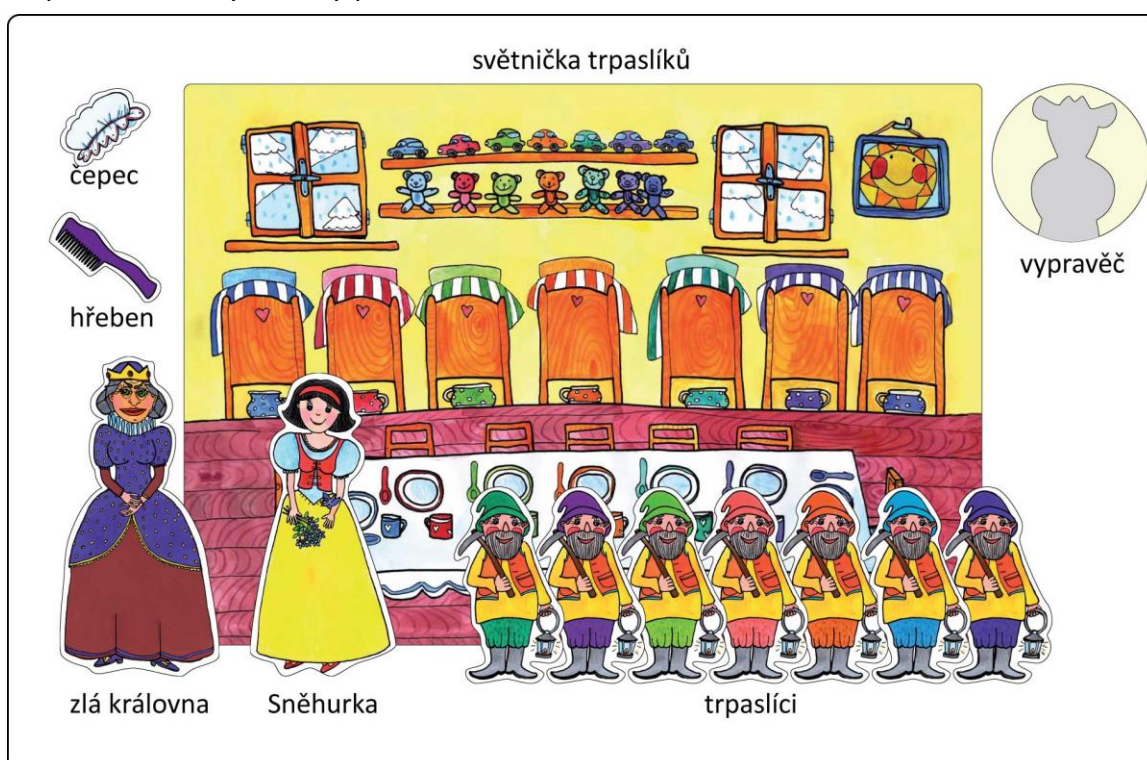
Vypravěč: Sněhurka začala žít s trpaslíky v chaloupce. Trpaslíci brzy ráno odcházeli kutat drahé kameny. Sněhurka mezitím ustlala postýlky, vyprala prádlo, uvařila teplé jídlo a občas upekla koláče. Sedm koláčů pro sedm trpaslíků. Navečer se trpaslíci vraceli domů.

Byli šťastní, že k nim Sněhurka přišla. Měli však o ni strach. Často ji varovali, aby byla opatrná, když přes den pobývá sama v chaloupce. Zlá královna již určitě zjistila, že je Sněhurka naživu. A dokud se Sněhurky nezbaví, nebude mít klid.

Bohužel měli pravdu. Královna zjistila, že Sněhurka žije. Rozhodla se, že tentokrát se jí zbaví sama. Převlékla se za starou babku a vzala s sebou otrávený hřeben. Chtěla ho Sněhurce prodat. Kdyby se s ním Sněhurka učesala, padla by k zemi mrtvá.

4. OBRAZ

Připravte si loutky a kulisy podle obrázku.

Sněhurka: Dnes si trpaslíci pochutnají. Upekla jsem kuřátko. To byste nevěřili, kolik toho sedm malých trpaslíčků sní. Vráti se večer po celém dni a mají strašný hlad. Jsem s nimi ráda. Škoda jen, že jsem tu celý den sama. Ani si s nikým nepovídám.

(Přichází zlá královna. Na hlavě má čepec a drží hřeben.)

Královna: Pěkně zdravím, dobrý den!

Sněhurka: *(překvapeně)*
Dobrý den, babičko. To jsou k nám hosti! Pojdte dál.
Zrovna jsem si říkala, že bych si s někým chtěla popovídat.

Královna: Jsi tu často sama, děvenko?
Sněhurka: Ano, babičko.
Královna: A co teď, jsi tu také sama?
Sněhurka: Vždyť vidíte, babičko. Nikdo tu není. Trpaslíci kutají drahé kameny.
Královna: To je dobře, že tu jsi sama. Totiž, myslím, že je dobře, že jsem tě tu zastihla. Nechtěla bys ode mne koupit tenhle krásný hřeben, děvenko? Chtěla jsem ho prodat na trhu, ale tobě, děvenko, by se určitě hodil.
Sněhurka: Je krásný. Hřeben bych potřebovala. Mohu se s ním učesat, babičko?
Královna: To víš, že můžeš. Tady máš, vyzkoušej ho.

(Sněhurka bere hřeben.)

Sněhurka: Co se to děje, hlava se mi točí ...

(Sněhurka padá na zem.)

Královna: Tak, a je to. Otrávil se.
Teď musím zmizet dřív, než přijdou trpaslíci. Nesmí mě tu zastihnout.

(Královna mizí za kulisu.)

(První dva trpaslíci se vrací domů, červený a zelený.)

Trpaslík 1: Dneska jsem nakopal tolik drahokamů. Od té doby, co je u nás Sněhurka, se mi všechno daří.
Trpaslík 2: Protože nám pomáhá. Tady to voní, co bude dnes dobrého?

(Přichází další dva trpaslíci.)

Trpaslík 3: Kdepak je Sněhurka? Haló, Sněhurko.
Trpaslík 4: Možná šla ven pro dřevo. Určitě brzy přijde.

(Přichází další dva trpaslíci.)

Trpaslík 5: Tak co kamarádi, kde je Sněhurka?
Trpaslík 6: Sněhurka tu není, to je divné. Vždycky nás vítá.

(Přichází poslední sedmý trpaslík, modrý)

Trpaslíci: Nojó, nojó, modrý poslední. Jako vždycky poslední. To bys ani nebyl ty.
Trpaslík 7: Vždyť víte, že jsem pomalý. Kde je Sněhurka?

(vykřikne)

Trpaslík 1: Tamhle! Leží na zemi. Asi usnula.
Trpaslík 2: Nevypadá, že by spala. Co tu dělá ten hřeben? Vyndám jí ho z vlasů.

(Trpaslík vyndá hřeben.)

(Sněhurka vstane.)

Trpaslík 1: Co se ti stalo, Sněhurko? Odkud máš ten hřeben?
Sněhurka: Dala mi ho jedna babička. Šla tudy na trh a povídaly jsme si. Pak mi ten hřeben ukázala a já jsem se s ním česala. Na víc si nevzpomínám, asi jsem omdlela.
Trpaslík 2: To je divné, tudy nikdo nechodí. Nejspíš se za babičku převlékla zlá královna. Ta jediná ví, kam tě lovec odvedl.
Trpaslík 1: Dávej si větší pozor a od nikoho nic neber.
Trpaslík 2: Ten hřeben pojďme zakopat. Aby ještě někomu neublížil.
(Trpaslíci odchází, Sněhurka zůstává.)

Vypravěč: Zatímco trpaslíci už podruhé zachránili Sněhurku, převlečená královna se radostně vracela na zámek. Jakmile dorazila do své komnaty, nedočkavě si sedla před kouzelné zrcadlo a začala se ho vyptávat, kdo je nekrásnější. Zrcadlo jí ovšem zase zklamalo. Odpovědělo, že v celé zemi zdejší, Sněhurka je ta nekrásnější. Královna se rozzuřila. Křičela, dupala a nadávala. Pak si vzpomněla na své kouzelné jablko. Jablko vypadalo krásně. Bylo červené, zralé, ale pozor! Z jedné strany otrávené. Královna se rozhodla, že se vypraví za Sněhurkou a jablko jí dá sníst.

Sněhurka: Ti mí trpaslíčci jsou tak hodní. Zase mi pomohli.
(Přichází královna. Na hlavě má čepec a nese jablko.)

Královna: Pěkně zdravím, dobrý den!

Sněhurka: *(zaraženě)*
To jste zase vy? Já si s vámi nechci povídat. Ten hřeben, který jste mi včera prodávala, byl divný. Když jsem se s ním česala, omdlela jsem.

Královna: Děvenko, za to hřeben nemůže. Celý den jsi na nohou, vaříš, pečeš, uklízíš. Není divu, že jsi omdlela. Snad si nemyslíš, že bych ti chtěla udělat něco zlého? Naopak! Dnes jsem ti přinesla krásné jablko. Daruji ti ho.

Sněhurka: To nemohu přijmout. Raději ne.

Královna: Pročpak bys nemohla, snad by ses nebála? Víš co? Abys měla jistotu, že jablko je v pořádku, rozdělíme se o něj. Já sním jednu polovinu a ty druhou.
První si kousnu já ... *(kouše do jablka)*
Mňam, výborné, šťavnaté. A teď jsi na řadě ty.

(Sněhurka si bere jablko.)

Sněhurko: Vypadá krásně. Tak já si také dám. *(kouše do jablka)*
Je výborné, ale ... co se to se mnou děje ... točí se mi hlava ... není mi dobře ...
(Sněhurka padá k zemi.)

Královna: Konečně! Do třetice všeho zlého. Nikdo ti už nepomůže. Ani trpaslíci.

(Královna odchází za kulisu.)

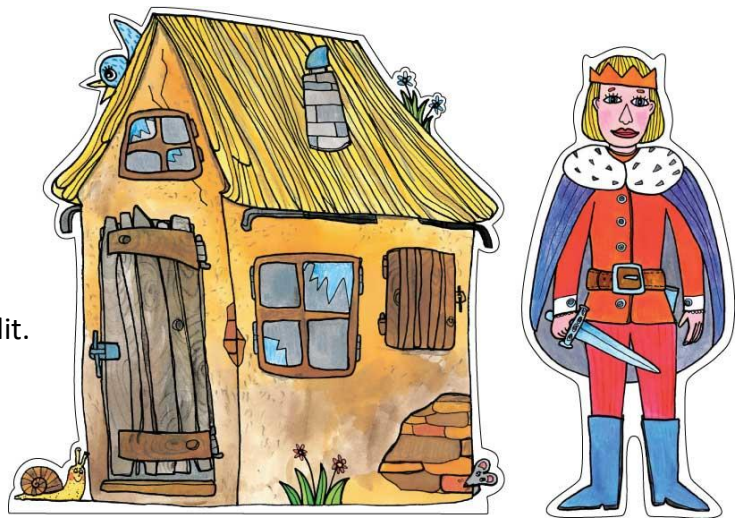
(Přichází trpaslíci.)

- Trpaslík 1: Podívej, Sněhurka tu leží a vypadá jak bez života.
Trpaslík 2: Tady je jablko. Někdo jí ho musel přinést.
Trpaslík 3: To je neštěstí, musela to být ta babka.
Trpaslík 4: Sněhurka nás neposlechla a pustila ji k sobě do chaloupky.
Trpaslík 5: Dala jí otrávené jablko.
Trpaslík 7: Co budeme dělat, kamarádi?
Trpaslík 1: Vypadá jako živá, tváře má růžové. Uložíme ji do postele. Pak se rozmyslíme, co uděláme.

Vypravěč: Trpaslíci uložili Sněhurku do postele. Sněhurka ležela v posteli a vypadala, jako že tvrdě spí. Po několika dnech jel okolo krásný, urozený princ ze sousedního království. Všimnul si malé chaloupky a byl zvědavý, kdo tam asi bydlí.

(Přichází princ.)

- Princ: Dobrý den!
Trpaslíci: *(smutně)*
Smutný den.
Princ: Proč máte smutný den?
Trpaslíci: Naše Sněhurka spí a nemůže se probudit.
Zlá královna ji otráвила.
Princ: *(Všimne si Sněhurky.)*
To je překrásná dívka.

- Trpaslíci: Neslyší vás, princí.
Princ: Vypadá, jakoby spala. Zkusím ji zvednout, možná jen omdlela.

(Princ zvedá Sněhurku.)

Vypravěč: V okamžiku, kdy princ zvedl Sněhurku, uvolnilo se jí otrávené sousto v krku. Sněhurka ho vykašlala ven.

(Sněhurka kašle.)

- Sněhurka: Kucky, kucky.
Princ: Kdo jsi, krásné děvče?
Sněhurka: Jmenuji se Sněhurka a jsem princezna ze zámku. Zlá královna, moje macecha, mě vyhnala.
Princ: Takže ty jsi princezna, princezna Sněhurka. Nechtěla bys jet se mnou do Zlatého království? Hledám nevěstu a moc se mi líbíš.

Sněhurka: Ty se mi také líbíš, princí a ráda se stanu tvou ženou. Budou mi však chybět mí trpaslíčci.

Princ: Také se mohou přestěhovat na zámek. Co vy na to, trpaslíčci?

Trpaslík 1: Děkujeme ti, princí, jsi hodný. Ale v naší chaloupce jsme již zvyklí žít a na zámku bychom asi bydlet neuměli. Ani drahé kameny se tam kutat nemusí, když jich máte plné truhly.

Trpaslík 2: Po Sněhurce se nám však bude stýskat. Navštívíš nás, Sněhurko?

Sněhurka: Samozřejmě, moji trpaslíčci. Každý týden za vámi přijedu a přivezu vám nějaké dobroty. Ale na svatbu musíte přijít!

Vypravěč: Sněhurka odjela s princem do Zlatého království. Trpaslíčci stáli ve dveřích chaloupky a mávali. Možná i nějaká slzička ukápla. Dlouho však smutní nebyli, protože Sněhurka hned následující den za nimi přijela, aby je pozvala je na svatbu.

Co se stalo se zlou královnou? Jednoho dne se opět ptala svého zrcadla, kdo je v zemi zdejší, kdo je nejkrásnější.

Zrcadlo jí odpovědělo: „V zemi zdejší Sněhurka je ta nejkrásnější!“

Zlá královna se rozlítla a vyběhla do lesa, aby se Sněhurky zbavila nadobro. Ztratila však ve sněhu cestu a zmrzla. Stalo se jí přesně to, co sama přála Sněhurce.

KONEC POHÁDKY